

עפ"ג 46525/12/14 - מוחמד עומר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 46525-12-14 עומר(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופטת עדי חן-ברק
מערערים	מוחמד עומר (עציר)
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על גזר דין של בית משפט השלום בעכו בת.א. 33659/08/10 (כב' השופט זיאד סאלח) מיום 8/5/11, במסגרתו נדון המבקש ל - 5 חודשי מאסר בפועל (מתוכם 3 חודשים בחופף לעונש מאסר אותו ריצה באותה תקופה), ו-7 חודשי מאסר על תנאי מאותו יום למשך 3 שנים.

גזר הדין ניתן לאחר שהמבקש הורשע על סמך הודעתו בשתי עבירות של איומים.

1. המבקש מבקש לערער על עונש המאסר המותנה בלבד.

נטען כי במועד גזר הדין לא היה מיוצג על ידי עו"ד, ורק במהלך הדיון התברר לו שהוגש נגדו כתב אישום על שתי עבירות, שכן כתב האישום לא הומצא לו לפני הדיון.

עוד נטען כי כיום תלויים ועומדים נגדו שני כתבי אישום בעבירות איומים וככל שיורשע באחד משני המשפטים הללו, יופעל עונש המאסר המותנה של ה-7 חודשים.

2. המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי המבקש ויתר על מינוי סניגור, וממילא העונש שהוטל עליו מידתי שכן בעת מתן גזר הדין היה לחובתו מאסר על תנאי בר הפעלה בתיק אחר ולמרות זאת בית המשפט לא הפעילו.

באשר לטענה כי כתב האישום לא הומצא לו לפני הדיון נטען כי מדובר במבקש שמכיר את ההליך הפלילי (במועד הרלבנטי ריצה עונש מאסר בגין עבירה קודמת שביצע) ומהפרוטקול עולה כי היה מעונין לסיים ההליך באותו יום, וממילא הודה בעבירות, ואינו מעלה כל טענה בערעור ביחס להרשעתו.

עוד נטען כי מדובר בגזר דין שניתן לפני למעלה מ-3.5 שנים ומכאן שיש צורך בנימוקים כבדי משקל על מנת להצדיק הארכת מועד, והנימוק היחיד בגינו הוגשה הבקשה נעוץ בשני התיקים התלויים ועומדים נגדו ברם נימוק זה אינו בגדר טעם ממשי ומניח את הדעת.

עמוד 1

3. הכרעה:

לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובה ובתשובה - דין הבקשה להידחות.

בהתאם לסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי רשאי בית המשפט, לבקשת המערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו- 200 לחסד"פ.

כאשר מדובר בהליך פלילי אין צורך בקיומו של "טעם מיוחד" לשם מתן ארכה להגשת הערעור. יחד עם זאת, בית המשפט העליון קבע לא אחת כי אין משמעות הדבר כי מתן ארכה בהליך פלילי ייעשה כדבר שבשגרה שהרי זהו היוצא מן הכלל ולכן אין ליתן ארכה להגשת ערעור בפלילים אלא בהתקיים "טעם ממש" המניח את הדעת" (בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25/7/06); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11/8/09)).

4. בבחינת קיומו של טעם ממש המניח את הדעת לאיחור בהגשת ההליך, יש לשקול, בין היתר, את משך האיחור; ההצדקה הנטענת לאיחור וכן את מהות ההליך העיקרי וסיכויי הלכאוריים, כאשר אין מדובר ברשימה סגורה של שיקולים, אלא על כל מקרה להיבחן לגופו בהתאם לנסיבות הרלוונטיות.

5. במקרה דנן מדובר באיחור ניכר מאוד (למעלה מ-3.5 שנים וגם אם אקח בחשבון את הטענה שהמבקש היה אסיר הרי שהוא שוחרר ממאסרו לפני כשנתיים: 4/13 וניתן לו יצוג משפטי מחדש 6/13), ומכאן שעל המבקש מוטל נטל גדול יותר להוכיח כי מתקיימת עילה המצדיקה את איחור. ראה בעניין זה בש"פ 230/86 עצמון נ' מדינת ישראל פ"ד מ(3) 353, כאשר למעשה לא הובא מצידו הסבר כלשהו לאיחור.

6. ודוק - גם אם נפלו פגמים בהליך שהתקיים (כפי שנטען: אי המצאת כתב האישום 48 שעות עובר לדיון, ואי מינוי סניגור), הרי שלא הוכח כי נגרם למבקש עיוות דין, ומכל מקום כפי שעולה מדברי המבקש בפרוטוקול הדיון, הוא ביקש כי הדיון יתקיים במועד שנקבע ולא רצה שימונה לו סניגור.

ראה לענין זה, במקרה דומה, האמור בפסק דינו של כבוד השופט רניאל אליו הפנתה המשיבה בע"פ 5355/6/09 ניתן ביום 24/9/09, וכן החלטת בית המשפט העליון בענין זה בע"פ 8031/09 ניתנה ביום 19/10/09.

7. מכל מקום הערעור אינו מופנה כנגד הכרעת הדין אלא לחלק מסויים מגזר הדין, וכאמור לעיל, לא ניתן כל נימוק מדוע לא הוגש הערעור במהלך כל השנים שחלפו על אף שהיה מיוצג בהליכים אחרים.

המבקש אף לא העלה טענה כלשהי בדבר סיכויי הערעור ולא הצביע על כל סיבה בגינה ראוי להתערב בגזר הדין.

מכל הנימוקים שצוינו לעיל דין הבקשה להידחות.

החלטה זו ניתנה על ידי כרשמת.

ניתנה היום, כ"ה טבת תשע"ה, 16 ינואר 2015, בהעדר
הצדדים.